

[Holmberg.]

ste på forhånd, at så enkelt er det ikke. Vi kender jo knap nok de nye partiers stilling, men hr. Bilgrav-Nielsens stilling kender vi, og den har vi kendt nu i mange år. Jeg skal ikke sige et ondt ord om det naturligvis, men at bruge energikrisen som motivering — nå ja, vi ville sikkert i alle tilfælde, når vi skulle ratificere aftalen, have fået den begrundelse for et afslag, at der skulle ske en nyvurdering, selv om oliepriserens stigning måske bare havde været under det halve og dansk økonomi været i fineste orden. Jeg var lige ved at sige lige ud til hr. Bilgrav-Nielsen, at det for de radikale drejer sig om at få torpederet denne aftale, og en lufthavn på Saltholm skal aldrig bygges. De langsigtede energiproblemer var der jo i realiteten også sidste år i juni måned.

Skal vi være realistiske, og det skulle vi gerne prøve at være, må vi erkende, at der er en fleksibilitet til stede med de ændrede projekter og de anlægslove, som ikke er vedtaget.

Der er visse ting, der ikke har ændret sig, og det er de tekniske og de miljømæssige forhold, de er uændrede, det vidste vi godt. Kun hvis regeringen ønskede projekterne udskudt på ubestemt tid, ville en nyvurdering være på sin plads. Men hvis aftalen ikke bliver ratificeret nu, ligger det hele næsten på gulvet igen, så er det virkelig udskudt på ubestemt tid, og mon der så efterhånden er nogen, der tør binde an med en ny runde?

Det er da rigtigt af regeringen ud fra økonomiske betragtninger at tage op til vurdering, om vi har råd til dette netop i dette finansår, og ministeren giver faktisk en undskyldning herfor og beklager det. Jeg er enig med ministeren i det rimelige i en udskydelse på ét år, når det ellers fastholdes — og det gør det jo — at aftalerne skal ratificeres. Vi kan bøje os derfor af økonomiske grunde, men jeg er tilfreds med, at resultatet af regeringens overvejelser, efter at den har drøftet de store projekter, er blevet, at vi fastholder aftalerne og forelægger dem i stort set uændret form. Jeg må dog indrømme, at det haster, for bliver det udskudt fra år til år, bliver der måske ikke brug for en lufthavn på Saltholm, og vi kan gå videre og sige: måske heller ikke en udbygning af Kastrup lufthavn. Er det det, man ønsker, kan

vi jo drøfte sagen på det grundlag. Én ting er i alt fald sikker, og det er, at vi ikke kan standse lufttrafikken, og hvis ikke vi giver plads, søger den andre steder hen. Vi kan selvfølgelig anlægge den betragtning: lad os beholde Kastrup og så standse her med de ca. 15 mill. passagerer, som vel er grænsen af sikkerhedsmæssige grunde. Jeg finder, det vil være kortsynet. Det kan da godt være, at prognoserne viser en mindre stigning i lufttrafikken end forudset på grund af den politiske energikrise. Jeg tror det ikke, men der er jo ingen, der kan vide det. Én ting ved vi: de prognoser, vi har kendt indtil nu, har altid ligget i underkanten.

Og så til dem, der ikke ønsker Saltholm bygget, kun dette: det økonomiske kan ikke bruges som argument, for skal vi udbygge Kastrup, så den bliver så stor, at den kan tage trafik, som prognoserne forudsiger, bliver det ca. samme pris som Saltholm, og det vidste vi godt fra de beregninger, vi har kendt, det kan vi læse i det materiale, vi har. Der var stort set forbindelsen til Sverige til forskel, men nu ved vi, at efter den aftale, der er truffet, betaler svenskerne det.

Ud over det økonomiske er der det miljømæssige. Både af miljømæssige og af egnsplanmæssige grunde er vi mange der mener, at Kastrup ganske enkelt er forkert.

Så har jeg desværre, ja, jeg siger desværre, også nogle bemærkninger om Store Bælt. Herom siger ministeren, at de stigende oliepriser giver regeringen anledning til at lade de såkaldt sagkyndige se på problemet bro eller tunnel endnu en gang. Det er altså begrundelsen. Der kan måske også være andre begrundelser. Der kunne også være den, at der er stærke folk i regeringen, der aldrig har ønsket en bro, og det har trafikministeren åbenbart bøjet sig for, skønt trafikministeren sidste år også stemte for den kombinerede bro.

Min mening er den — men lad mig indrømme, at jeg ikke kan tale på partiets vegne, for desværre er der vistnok et flertal imod, men alligevel skal det nævnes — at fornuften faktisk sejrede sidste år den 13. juni ved vedtagelsen af anlæg af en bro over Store Bælt. Der er altså gået et halvt år, og så er det, ligesom der er opstået tvivl om, hvorvidt fornuften skal sættes i højsædet, men at modsætte sig en undersøgelse er altid